

[Lilli Gyldenkilde]

ren sagde, medmindre det skal forstås sådan, at vi ikke aner vores levende råd med hensyn til, hvordan det her skal se ud. Man kan sagtens sige, at man vil bistå Socialudvalget med at finde en løsning på det, men det er jo lige meget, hvilke løsningsforslag vi vil komme med, så vil man kunne afstå fra at gøre noget ved at sige, at det er et kommunalt anliggende, og da man nu har den model for, hvordan det fungerer i kommunerne, kan vi ikke lave noget på området.

Der er et medlem af Folketinget, der har været så venlig at give mig forslaget om motiveret dagsorden fra den 24. april 1991 i hånden, hvor det parti, som socialministeren kommer fra, sammen med CD, Kristeligt Folkeparti og SF – altså et flertal i Folketinget – har besluttet, at der altså skal findes en løsning på det. Det var altså i 1991, nu skriver vi 1993, og så står ministeren og siger, at det nok ikke kan lade sig gøre. Man kan da i det mindste sige, at vi prøver at lukke op og se, om vi kan lave en afgrænsning undervejs. Der er faktisk vedtaget en dagsorden, der pålagde en regering at finde ud af det, og så kan man ikke som socialminister sige, at det kan man slet ikke finde ud af, men at man godt vil bistå Socialudvalget, hvis det kan finde ud af det. Det kan det formentlig ikke, medmindre det godkender dette forslag, og efter det, ministeren sagde, har jeg forstået, at det er der ingen andre partier der gør, så jeg synes nu nok, at det er noget af en opgave, vi er kommet på.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der er fortsat forskellige måder, man kunne gribe det an på, og det var også derfor, jeg talte om de forskellige modeller, man kunne overveje for, hvordan det kan føres ud i livet. Sådan som jeg læser SF's forslag, er der jo heller ikke deri nogen klar anvisning på, hvad det er, man kan anke. Er det antallet af timer? Er det den samlede hjælp i hjemmet? Der er en bred vifte af muligheder, når vi diskuterer, hvad det er, vi skal kunne anke, og jeg vil ikke sælge skindet, før bjørnen er skudt, men jeg mener det alvorligt, når jeg siger, at vi skal bruge udvalgsarbejdet til at diskutere, hvad det er, man skal kunne anke. Det, jeg prøvede at beskrive før, var, at der er nogle klare problemer, hvis man siger, at det er antallet af timer, man vil anke, for det er ikke så ligetil at sige, hvad det i

det hele taget er for nogle timer, den ældre medborger eller hjemmehjælpsmodtager får. Det er heller ikke så ligetil at sige, at det er hele viften af pleje i hjemmet, man skal kunne anke, for så bliver der nogle problemer på Sundhedsministeriets område. Hvordan anker man nogle af de opgaver, en hjemmesygeplejerske udfører, når det tit er sådan, at en hjemmesygeplejerskes arbejde lapper over en hjemmehjælper's?

Det var sådan set ærligt ment, da jeg sagde, at der var nogle problemer med at finde ud af, hvad det er, man skal anke, og det var lige så ærligt ment, at jeg hellere end gerne vil se på de muligheder, der er.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg er slet ikke i tvivl om, at socialministeren selvfølgelig ærligt mener det, socialministeren siger. Problemet er bare, at socialministeren ingenting siger, og så er vi altså virkelig på den. Så blandede ministeren i øvrigt sundhedsområdet – hjemmesygeplejersker, sygeplejersker, og hvad ved jeg – som ligger under en anden ressource, ind i det.

Dette handler ganske enkelt om, at man skal kunne anke en afgørelse af den bistand, man får i hjemmet, og det vil sige hjemmehjælpen. Ministeren ved jo lige så godt som jeg, at det er noget, de handicappedes og de ældres organisationer har råbt på længe, fordi de er ude for en meget hårdhændet politik i disse år på grund af de store krav, der er stillet fra den tidligere regerings side om, at der skulle skæres både her og dér og op og ned. Det har været meget hårdt, og derfor ønsker man denne ankemulighed.

Det er mit indtryk, at de handicaporganisationer, som har rettet henvendelse til bl.a. Socialudvalget, ikke på nogen måde er ublu i deres krav, og hvis ministeren vil gå med til, at vi tager en samlet drøftelse også med dem om, hvordan man kan afgrænse det her, og vi så ad den vej kan kigge på det, vil jeg blive meget glad, for hvis socialministeren vil give en accept af det, kan jeg se, at vi kan komme videre, men ellers kan jeg ikke efter det, der er sagt indtil nu, se, at vi overhovedet kan komme nogen vegne.

Grete Schødt (S):